

миче златно-сребърно си иде, а бабиното никой не обича!

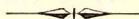
Скръцнали портитѣ, отворили се вратата, но сята голѣмъ и тежъкъ сандъкъ, иде си дѣдово-то момиче — като слънце свѣти..! Погледнала машихата — и дигнала ржцѣ! „Скоро мжко, скоро впрѣгни конетѣ, па карай и моето момиче по-скоро! Остави го на сѫщото поле и на сѫщото място“.

Завелъ го старецътъ на сѫщото поле, оставилъ го на сѫщото място.

Дошелъ и дѣдо Мразъ, заскачалъ, заигралъ, гостенката си пошибналь, пошибналь, нѣ добра дума не дочакалъ.

Разсърдиль се той, хваналъ я и я замрѣзилъ.

— Старче, хайде иди да ми доведешъ момичето! Конетѣ впрѣгни, па добрѣ да карашъ, сън-дъка отъ колата да не свалишъ!“ А кученцето подъ масата: „Тявъ! тявъ! Дѣдовата щерка годежници чакатъ, а на бабината коститѣ въ торба но-сятъ!“ — „Не лжжи! На ти млинче, па кажи: „Бабиното момиче въ злато и сребро водятъ!“ — Разтвори ли се вратата, бабата излѣзла дѣщеря си да срѣща, нѣ вмѣсто нея, студенъ трупъ на-срѣща.... Заплакала машихата, заредила, но късно!



Два мраза.

(Нар. приказка).

I.

Разхождали се по широкото поле два мраза, два родни братя; отъ кракъ на кракъ подскачали и ржцѣ си кършели. Единътъ мразъ казалъ на другия: „Братко мой, Червени-носъ, какъ да се